

Arrest

nr. 289 562 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 juli 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 20 juni 2022 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Slovenië op grond van artikel 18.1.b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013). Op 23 juni 2022 stemmen de Sloveense autoriteiten in met de terugname van verzoeker op grond van diezelfde bepaling.

Artikel 29.1 van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]”

Artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking hangende heeft, dat hij omwille van detentie niet kon worden verwijderd of dat hij is ondergedoken.

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag verzoeker voor de duur van het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in België verblijven (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43). Verzoeker lijkt bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Op 19 januari 2023 diende de verwerende partij een verzoek tot horen in. De verwerende partij houdt voor dat in de beschikking van 12 januari 2023 ten onrechte wordt gesteld dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij wijst er hierbij op dat de verzoekende partij zich naar Frankrijk heeft begeven en dat een terugnameverzoek uitgaande van de Franse autoriteiten niet werd ingewilligd.

Uit de door de verwerende partij overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekende partij nadat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht effectief het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Zij heeft het derhalve niet nuttig geacht om het resultaat van het bij de Raad ingestelde beroep in België af te wachten. De raadsman van de verzoekende partij bevestigde bij schrijven van 3 mei 2023 dat zijn cliënt in Frankrijk verblijft. Gelet op de nieuwe feitelijke gegevens die aan de Raad werden voorgelegd dient het in de beschikking van 12 januari 2023 ingenomen standpunt te worden verlaten. De Raad dient immers allereerst na te gaan of de verzoekende partij zelf nog enig belang hecht aan de beslissing die dient te worden genomen inzake het door haar ingestelde beroep. Dit betreft een feitelijke beoordeling (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 292 e.v.). Het eigen handelen van de verzoekende partij, meer specifiek het gegeven dat zij ervoor koos om vrijwillig het Belgische grondgebied te verlaten nadat de bestreden beslissing haar was ter kennis gebracht, laat de Raad toe te oordelen dat zij geen belang meer hecht aan een uitspraak aangaande het ingestelde beroep. Een vreemdeling kan immers niet tegelijk voorhouden dat een bepaalde lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming moet onderzoeken en ervoor opteren om deze lidstaat te verlaten. Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zal de verwerende partij immers slechts kunnen vaststellen dat de verzoekende partij niet in het Rijk is en haar verzoek om internationale bescherming

dus niet in België kan worden behandeld. De bemerking van de raadvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting dat haar cliënt is ondergedoken en dat deze zich niet heeft begeven naar Slovenië wijzigd niets aan het voorgaande. Er zijn ook geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat de verzoekende partij de intentie heeft om naar België terug te keren. De mogelijkheid dat de verzoekende partij opnieuw naar België zou reizen is trouwens een loutere hypothese die niet toelaat te concluderen dat zij heden een actueel en zeker belang heeft bij het ingestelde beroep.

De vaststelling dat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij een actueel en zeker belang heeft bij het ingestelde beroep, laat toe te concluderen dat dit beroep onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK